

A Fővárosi Ítéltábla a dr. K. M. ügyvéd által képviselt Kereknap Outlet Kft. (Budapest) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5; hivatkozási szám: Vj-020/2007.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. évi szeptember hó 14. napján kelt 3.K.34.634/2010/16. számú - kijavított - ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon tárgyaláson kívül meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (azaz harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes a több, üdülőhasználati jog értékesítésével foglalkozó vállalkozás ellen indított versenyhivatali eljárása eredményeként a 2007. december 06. napján kelt Vj-20/2007/115. számú határozatában megállapította, hogy a felperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjába ütköző, a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított, amikor

- nem adott tájékoztatást arról, hogy megváltoztatta a szezonbeosztást azáltal, hogy bizonyos heteket a főszezonba sorolt át,
- a 2005. decembere óta értékesített próbacsomag elnevezésű termék felhasználhatóságáról, annak korlátairól és a foglalási díj mértékéről adott tájékoztatásaival azt a látszatot keltette, mintha a vásárló egy timeshare szervezet csereüdülési klubjának a tagjává válna
- az üdülési és szállásutalványaival kapcsolatban ingyenes nyaralást helyezett kilátásba. Ezért a felperest 5.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte.

Az alperes a felperes árbevételéből kiindulva a határozata 139-142. pontjaiban rögzítette a bírság kiszabása körében mérlegelt tényezőket. Súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a felperesi információk a fogyasztók széles köréhez eljutottak az országosan folytatott prezentációkra, az azokra történő meghívások és az azokkal kapcsolatban terjesztett nyomtatott tájékoztatások által. A felperes terhére értékelte a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolása miatti korábbi marasztaló határozatokat és ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a felperes visszaesőnek minősül, mert tisztában kellett lennie a fogyasztóknak nyújtott információk pontosságának, egyértelműségének a jelentőségével. Tudomással kellett bírnia arról, hogy az üdülőhasználati jog értékesítése során kiemelkedő szerepe van a vevők megfelelő tájékoztatásának. Enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy az üdülési - és szállásutalványokkal összefüggésben tett ingyenességi kijelentések mellett a prezentációs előadásokon is elhangzott, de az utalványokon is szerepelt a regisztrációs díjfizetési kötelezettség továbbá, hogy a szezonbeosztás módosítása a potenciális megrendelőknek csak kisebb hányadát érintette (és a szerződéskötés során ők is tudomást szerezhettek a valós helyzetről).

Az egyik eljárás alá vont vállalkozással szemben az alperes megszüntette az eljárást, míg a másik - marasztalt - vállalkozás keresettel nem élt, e vállalkozások a beavatkozás lehetőségével sem éltek.

A felperes keresetében arra hivatkozással, hogy jogsértést nem követett el, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és a versenyfelügyeleti eljárás megszüntetését kérte. Álláspontja szerint a versenyhatóság által lefolytatott bizonyítási eljárás nem volt terjeszkörű, emiatt az alperes a tényállást helytelenül állapította meg, és ebből okszerűtlen következtetéseket vont le a tájékoztatási gyakorlatát érintően. Állította, hogy a fogyasztói döntéseket befolyásoló lényeges körülményeket nem hallgatta el és az üdülési jog értékesítésével összefüggően jogszerű tájékoztatást adott. A feltárt bizonyítékokat az alperes nem megfelelően értékelte, így levont következtetései nem helytállóak. Az okszerűtlen versenyhatósági következtetéseket kiemelve, az egyes határozati pontokhoz csoportosítva fejtette ki részletes jogi álláspontját. Véleménye szerint az alperesi határozat jogszerűségét cáfoló érvei és benyújtott bizonyítékai (tagsági kártya, blanketta szerződés, meghívó, szórólap) egyértelműen alátámasztják azt, hogy a versenyhatóság döntése megalapozatlan és törvénytörtő mind a jogsértések, mind az emiatt kiszabott bírság körében. Az alperes nem jelölte meg, hogy mérlegelési jogkörében eljárva miért a határozatban rögzített aránytalan és eltúlzott mértékű bírságösszeget állapította meg. Hiányolta, hogy nincs megállapítás a jogsértés abbahagyásáról és hangsúlyozta, hogy az utolsó vele szemben folytatott eljárásban a versenyhatóság nem szabott ki vele szemben bírságot

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy döntése megalapozott, mivel azt a versenyfelügyeleti eljárásban rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok értékelésével hozta meg. Határozata részletesen tartalmazta, hogy miért nem fogadta el a felperesi előadásokat és milyen indokok alapján tartotta jogsértőnek a felperesi tájékoztatásokat.

Az elsőfokú bíróság - a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.212/2010/6. számú döntése folytán megismételt eljárásban meghozott - ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy az alperes a tényállást a megfelelő módon és a szükséges mértékben feltárta, következtetései révén megalapozott és jogszerű döntést hozott, amely nem a felperes által kifogásolt „bizonyítékokon” (internetes honlapok információi, az üdülési joggal érintett személyek nyilatkozatai) alapult. A felperesnek a terhére rótt jogsértések tekintetében előadott kereseti érvei mentén eljárva az ítélete indokolásában hangsúlyozta, hogy a felperesnek az általa közöltek valóságtartalmáért és jogszerűségéért akkor is helyt kell állnia, ha ő csak „közvetítette” az információt és nem ő végezte el a versenyhatóság által kifogásolt szezonbeosztás módosítást. Kiemelte, hogy a próbacsomaggal kapcsolatosan az alperes helytállóan értékelte azt a körülményt, hogy a felperes „ígérete” e vonatkozásban az volt, hogy a próbacsomag birtokában az összes, az RCI katalógusában szereplő üdülőbe el lehet jutni a világ bármely táján, azonban ehhez képest csak igen szűk volt a ténylegesen igénybe vehető üdülők köre. Megtévesztő volt az is, hogy nem került kommunikálásra azon körülmény sem, hogy Horvátországban a felperes nem tud(ott) a próbacsomagot igénybevevők részére RCI üdülőt biztosítani, miután a felajánlott szállás (Lavica Apartman) nem volt a csereszervezet tagja, e miatt nem volt lehetősége az RCI csereszervezet konstrukciójának a megismerésére. Utalt arra, hogy nem vitatható és egyébként azt alperes sem kifogásolta, hogy a próbacsomagot igénybevevők nem szereztek csereszervezeti tagságot, vagyis a státuszuk nem lett azonos az RCI tagokéval. Ugyanakkor a fogyasztók részéről jogos elvárásként jelentkezett, hogy - pontosan a leendő tagsággal kapcsolatos későbbi döntésük megalapozottsága érdekében - minden lényeges körülményt, módszert - ami a csereszervezeti tagság velejárója - megismerhessenek. A próbacsomag felhasználhatósága tekintetében az átlagfogyasztó a szavak köznapi értelme alapján azt hihette, hogy a próbacsomagot érintő foglалás eredményessége csak az időtényezőn (saját döntésén) múlik és csak később szembesült azzal, hogy más ügyféli kör (RCI tagok és azok vendégei) elsőbbséget élveznek. Egy ajándékként feltüntetett (ellenérték nélkül kapott) juttatás vagy vagyoni előny figyelemfelkeltő hatása igen erős, így alkalmas arra, hogy a leendő fogyasztói döntést befolyásolja. E tekintetben nem fogadható el az a gyakorlat, hogy a reklámozó az utólagos, személyes tájékoztatásra alapítva hallgat el vagy közöl hiányosan bizonyos releváns tényeket: pl. a foglalási díj mértékéről, amelyet a felperes „csekély díjként” tüntetett fel. Felperes e körben nem bizonyította, hogy a foglalási (regisztrációs) díj mögött tényleges, effektív többlétszolgáltatás húzódik. A bírság kiszabása tekintetében jogszerűnek fogadta el a határozatban felsorolt és értékelt szempontokat, azzal, hogy az alperes ezeket okszerűen mérlegelte és ennek indokairól a határozatában számot is adott.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte, másodlagosan az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását kérte. Teljes körűen fenntartotta a már előadott jogi álláspontját azzal, hogy az

elsőfokú bíróság azt nem megfelelően értékelte, és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes döntése a jogsértés és a szankció körében megalapozott és törvényes. Hangsúlyozta, hogy az alpereshez hasonlóan az elsőfokú bíróság sem tárta fel kellőképpen a tényállást és nem a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§-ában írtaknak megfelelően járt el, különösen, hogy a megismételt eljárásban előadott érvei nem kerültek értékelésre.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy határozata és az elsőfokú bíróság ítélete is a jogszabályi előírásokkal összhangban áll. Az ügyben irányadó tényállás kellő mértékben tisztázásra került, a felperes által vitatott kérdések értékelését az elsőfokú bíróság - a szükséges körben - elvégezte. Megindokolta, hogy miért nem tartja a felperesi felelősség alóli mentesülés megfelelő bizonyítékának a névre szóló tagsági kártyát, továbbá az egyes jogsértésekkel kapcsolatos felperesi állításokat. Ezen túlmenően az elsőfokú ítélet több helyen is visszautal a versenyhatósági határozat vitatott pontjaira, amelyek az elsőfokú ítélet indokolása körében értékelendők a bírói gyakorlat értelmében. A felperes nem tudta megcáfolni a vizsgálata eredményeként a felperesi jogsértések alapjául szolgáló magatartásokról tett határozati megállapításainak a helyességét.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az alperesi határozat jogszerűségét elbíráló elsőfokú ítéletet a Pp. 340.§-ának (5) és (6) bekezdései alapján tárgyaláson kívül, a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésében írtak szerint a felperesi fellebbezés és az alperesi fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a peradatoknak a Pp. 206.§-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelésével állapította meg a tényállást és ennek eredményeként megalapozottan utasította el a felperesi keresetet. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak a döntését megalapozó következtetéseivel, amellyel szemben a felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataihoz képest újat nem adott elő, és nem hozott fel olyan jogi érvet, amely fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhette volna.

Mindezek folytán az ítéltábla a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbezésre figyelemmel a következőket emeli ki a másodfokú bíróság. Az irányadó tényállás ismeretében a kiemelt határozati megállapítások, valamint a versenyfelügyeleti eljárásban beszerzett adatok egyértelműen alátámasztják és igazolják, hogy az elsőfokú bíróság - a szükséges körben - értékelte a felperes részéről előadottakat és kifejtette, hogy miért nem tartotta elfogadhatónak a felperesi érveket, és milyen tényezők figyelembevételével állapította meg, hogy a versenyhatósági határozat megalapozott és jogszerű. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peranyagban foglaltakat ütköztette a versenyhatóság által az ügyben feltárt tényekkel és releváns körülményekkel, a döntése alapjául szolgáló tényállást helyesen rögzítette, - a felperes állításával szemben - az elsőfokú eljárásban előadottak értékelésével a sérelmezett tájékoztatások jogsértő elemeinek összevetését elvégezte, és az e körben tett megállapításai okszerűek voltak.

A szolgáltatás lényeges tulajdonságára vonatkozatható állításokat [próbacsomag felhasználhatósága; annak korlátai és a foglalási díj mértéke; valamint az ingyenes nyaralás kilátásba helyezése; „az ingyenes” és a „csekély díj” kifejezések használata mellett is] a felperes csak abban az esetben tehetné volna jogszerűen, ha a kínált szolgáltatások igénybevételére reális lehetősége van a fogyasztóknak. A nem megfelelő tájékoztatások alapján felbuzdulva mentek el a fogyasztók a prezentációkra, így szerezték tudomásukat a speciális jellegű üdülési szolgáltatásról. A hiteles és pontos tájékoztatás elvárásainak azok az anyagok feleltethetők meg, amelyekből megismerhető a kínált szolgáltatás egyedi sajátosságai. Az átlagos fogyasztót alapul véve alapvetően elvárható követelmény, hogy a felperes által meghirdetett szolgáltatások értelmezéséhez elengedhetetlen adatok közlése teljes körűen megtörténjen. A vállalkozásoknak a szolgáltatásaik ismertetésekor valós, egyértelmű tájékoztatást adva kell közrehatniuk a fogyasztói döntések meghozatalában, azonban a követelménynek a felperes tájékoztatásai nem feleltek meg. Nem mentesíti a felperest a közzétett tájékoztatások jogsértő jellege alól az, hogy a szerződések megkötését megelőzően elhangzottak már tartalmazták mindazokat az elemeket, amelyeket az alperes az egyes tájékoztatásokból hiányolt, avagy amelyek megfogalmazását kifogásolta.

A felperes a Pp. 164.§-ának (1) bekezdésében írtaknak megfelelően nem tudta igazolni, hogy a vizsgált időszakban (2006. január - 2007. december) az általa nyújtott tájékoztatási gyakorlat alkalmas volt arra, hogy a fogyasztók megtévesztése ne valósuljon meg. Az alperes a fogyasztóknak adott nem megfelelő [szezonsbeosztás megváltoztatása; hiányos (a próbacsomag felhasználhatósága és korlátai); félreérthető (foglalási díj mértéke); az üdülési utalvánnyal kapcsolatos ingyenes nyaralás kilátásba helyezése] tájékoztatásokat együttesen értékelte versenyjogsértőnek.

A felperes által közvetített szolgáltatásokat potenciálisan igénybe venni kívánók döntéseit segítő információk versenyjogi szempontból való megfeleléségének, valamint a félreérthetetlen tájékoztatás meglétének a hiányát a felperes a felsorakoztatott érveivel és a benyújtott bizonyítékaival nem tudta cáfolni. Az általános fogyasztói magatartás és annak elemzése, a vizsgálattal érintett szolgáltatásokra hozott példák, valamint az alperes és a bíróságok más ügyekben hozott döntéseinek együttes értékelésével sem igazolt a felperes olyan releváns körülményeket, amelyek a jogsértés alóli mentesülését eredményezhették volna. Az alperes a Tpv. 78.§-ában írtak helyes alkalmazásával járt el, határozatában megjelölte mindazokat a súlyosító és enyhítő körülményeket, amelyeket mérlegelése során számba vett és a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjában ütköző jogsértések súlya és megvalósulási módja miatt az ezzel arányban álló bírság szankcióval sújtotta a felperest. A másodfokú bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy felperes által a későbbiekben használt és benyújtott anyagok relevanciával nem bírnak, hisz ezen bizonyítékok nem képezték a vizsgálat tárgyát, mivel az alperes a 2006-2007. évi felperesi magatartást vizsgálta. A korábbi jogsértés tekintetében nem lehet enyhítő körülmény a jogsértés későbbi abbahagyása, mert a piaci szereplőnek kötelezettsége a folyamatosan jogszerű eljárás és tájékoztatás. Nem vitatottan növeli a jogsértés ismételt voltának súlyosító hatását, ha az eljárás alá vont ugyanolyan, vagy hasonló jogsértést követ el, hisz a korábbiak alapján tudnia kellett, hogy milyen tájékoztatási gyakorlattól kell tartózkodnia.

Az ítélőtábla az alperesnek a felperes versenyjogi felelősségének az értékelésével, és az elsőfokú bíróságnak a felperes által kifogásolt kérdésköröket érintő megállapításaival egyetértett, ezért azok részletes megismétlését nem tartotta szükségesnek.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, továbbá a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére, melynek mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés - alkalmazandó - c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése alapján határozta meg.

Budapest, 2012. évi szeptember hó 5. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Bacsa Andrea sk. előadó bíró,
dr. Vitál-Eigner Beáta sk. bíró